

Küçük Hoatzin

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Hoatzin

Aysel Banu YAVUZAL

Su basmış ormanın kalbinde, ağaçların durgun kahverengi suda durduğu yerde, küçük bir hoatzin yaşıyordu. Yuvarlak, tüylü bir gövdesi, koyu çizgili pas rengi kahverengi tüyleri ve parlak mavi bir yüzü vardı. Başında, uzun ince bacaklarıyla yürürken kıpırdayan, dikenli kıvrık bir tepelik büyüyordu. Keşfetmeyi çok severdi ama sık sık maceralarını paylaşacak bir arkadaşı olmasını dilerdi.

Güneşli bir sabah, küçük hoatzin hafif bir şıpırtı duydu. Yaprakların arasından baktı ve sığ suda duran bir kapibara gördü. İri ve yuvarlaktı, dağınık kıvılcık kahverengi tüyleri ve küt, köşeli bir burnu vardı. Küçük yuvarlak kulakları seğirdi ve sakini, yumuşak gözleri dostça görünüyordu. 'Merhaba,' dedi hoatzin. 'Merhaba,' dedi kapibara. 'Benimle keşfe çıkmak ister misin?'

Kapibara yavaş, sıcacık bir gülümsemeye gülümsedi. 'Bunu çok isterim,' dedi. 'Su yollarını iyi bilirim ama onları paylaşacak bir arkadaşım hiç olmadı.' Küçük hoatzin minik kanatlarını sevinçle çırttı. 'Öyleyse gidelim!' dedi cıvıldayarak. 'Uzun ağaçların ve durgun suyun yanından geçip ne bulacağımıza bakabiliriz.' Ve böylece iki yeni arkadaş birlikte yola koyuldu.

Dar bir su yolundan aŖađı dođru gitmeye baŖladılar. Kk hoatzin kapibaranın geniŖ sırtına binmiŖti, parlak mavi yz heyecanla parlıyordu. 'Ŗu uzun ađalara bak!' dedi. 'Kkleri ta suyun iine giriyor.' Kapibara baŖını salladı. 'Evet, su basmıŖ orman srprizlerle dolu,' dedi. 'Ama yolda kalmalıyız. Ađaların arasında kaybolmak ok kolay.'

Süzölerek ilerlerken küçük hoatzin bir kütüğün üzerinde güneşlenen bir kaplumbağa ailesini işaret etti. 'Merhaba, kaplumbağalar!' diye seslendi. Kaplumbağalar yavaşça göz kırptı ve yüzgeçlerini salladı. Kapibara kıkırdadı. 'Arkadaş edinmekte iyisin,' dedi. 'Bence herkes senin arkadaşın,' dedi hoatzin. 'Senin gibi kocaman bir kapibara bile.' Kapibara içten içe mutlu ve sıcacık hissetti.

Su durgunlaştı, ağaçlar uzadı. 'Daha önce hiç bu kadar uzağa gitmemiştim,' dedi kapibara. 'Ben de,' dedi hoatzin. 'Ama birlikteyiz, o yüzden cesuruz.' Alçak dalların altından ve berrak, durgun göllerin üzerinden geçtiler. Küçük hoatzinin dikenli tepeliği merakla dikildi. 'İlerideki ne?' diye sordu. 'Yeşil ve yoğun bir şey görüyorum.'

Kapibara küçük kara gözlerini kıstı. 'Bir yaprak duvarına benziyor,' dedi. 'Ama içinden geçecek bir yol olabilir.' Küçük hoatzin minik kanatlarını çırpı. 'Öğrenelim!' dedi. Yapraklı perdenin içinden usulca geçtiler. Dallar sırtlarına sürtündü ve su hafifçe dalgalandı. Öbür tarafta ışık değişti ve her şey yeni hissettirdi.

Kendilerini sessiz, gizli bir yerde buldular. Su cam gibi düzdü ve hava tatlı kokuyordu. Küçük hoatzin soluğunu tuttu. 'Burası neresi?' diye fısıldadı. Kapibara kocaman açılmış gözlerle etrafına bakındı. 'Bilmiyorum,' dedi. 'Ama özel hissettiriyor.' Yavaşça süzöldüler, huzurlu manzarayı içlerine sindirdiler. Küçük hoatzinin kalbi hayranlıkla hızlı hızlı çarpıyordu.

Sonra küçük hoatzin onu gördü. Bir sıra uzun sazın ötesinde, sudan küçük bir ada yükseliyordu. Yumuşak yeşil çimenler ve parlak çiçeklerle kaplıydı. 'Bak!' dedi cıvıdayarak. 'Gizli bir ada!' Kapibara gülümsedi. 'Daha önce hiç görmemiştim,' dedi. 'Bir sır bulmuş olmalıyız.' Gözleri hayranlıkla dolu, daha yakına kürek çektiler.

Adada rengârenk kelebekler güneş ışığında dans ediyordu. Küçük hoatzin kapibaranın sırtından atlayıp yumuşak çimenlere kondu. 'Çok güzel!' dedi. Kapibara sudan çıktı ve dağınık tüylerini silkeledi. 'Gördüğüm en güzel yer,' dedi. 'Ve onu birlikte bulduk.' Yan yana oturup kelebekleri izlediler.

Küçük hoatzin arkadaşına döndü. 'İyi bir takımız,' dedi. 'Sen iri ve sağlamsın, ben küçük ve meraklıyım.' Kapibara başını salladı. 'Sıra dışı arkadaşlar harika keşifler yapar,' dedi. 'Sen olmasan bu adayı asla bulamazdım.' Hoatzinin parlak mavi yüzü mutlulukla ışıldadı. 'Ben de sen olmasan asla bu kadar cesur olamazdım.'

Bir süre adayı keşfettiler, parlak çakıl taşları ve tatlı meyveler buldular. Kapibara hoatzine yumuşak çimenleri nasıl kemireceğini gösterdi, hoatzin de ona yıldıza benzeyen minik bir çiçek gösterdi. 'Bir gün buraya yine gelmeliyiz,' dedi kapibara. 'Evet,' dedi hoatzin. 'Ama önce eve gidip herkese keşfimizi anlatalım.'

Güneş batmaya başlarken gizli adadan ayrıldılar ve su basmış ormandan geri yüzdüler. Küçük hoatzin kapibaranın sırtına binmişti, uykulu ve mutlu hissediyordu. 'Bugün şimdiye kadarki en güzel gündü,' dedi. Kapibara da aynı fikirdeydi. 'Ve her şey basit bir merhabayla başladı.' Yine kaplumbağaların yanından geçtiler, onlar da iyi geceler diye el salladılar. Orman sessiz ve huzurluydu.

Tanıştıkları yere vardıklarında küçük hoatzin aşağı atladı. 'Macerayla ilgili teşekkürler,' dedi. 'Arkadaşım olduğun için teşekkürler,' dedi kapibara. 'Yarın yine gelir misin?' diye sordu hoatzin. 'Elbette,' dedi kapibara. 'Keşfedecek daha çok yolumuz var.' Tekrar buluşmaya söz verdiler ve hoatzin kendini sıcacık ve güvende hissetti.

O gece küçük hoatzin yuvasına kıvrıldı ve gizli adayı düşündü. Maceranın en güzel yanının onu bir arkadaşla paylaşmak olduğunu fark etti. Farklı olsalar da—küçük bir kuş ve kocaman bir kapibara—birlikte şaşırtıcı bir şey bulmuşlardı. Sıra dışı arkadaşlar, diye karar verdi, harika keşifler yapar. Parlak mavi yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Ve o günden sonra küçük hoatzin ile kapibara su basmış ormanı birlikte keşfettiler. Ne bulacaklarını asla bilemezlerdi ama her zaman arkadaş olarak bulacaklarını bilirlerdi. Yani eğer bir gün parlak mavi yüzlü, dikenli tepelikli küçük bir kuşun iri, yuvarlak bir kapibaranın sırtında gittiğini görürseniz, ona el sallayın. Belki de yeni bir harika keşfe doğru gidiyorlardır.